

beskytte den svage Part i Ægteskabet mod saadan Forurettelse, at disse Bestemmelser foreslaas. Jeg maa meget bestemt holde paa disse Bestemmelser.

§ 120 foreskriver, at som Regel skal der ikke efter Skilsmisse ydes Bidrag fra den ene tidligere Ægtefælle til den anden. Dette finder jeg rimeligt. Naar først Skilsmisse har fundet Sted, maa Underholdspligten falde bort. Man kan ikke have Krav paa een Gang at slippe fri for Ægteskab og dog have Ægteskabets Fordele gennem en fortsat Forsørgelse.

Det ærede Medlem fra Nørre Sundby (Kirk) mente, at det ikke var ganske heldigt, at § 202 foreskrev, at de i Lovforslaget foreslaaede Regler kom til Anvendelse paa allerede bestaaende Ægteskaber. Hvis jeg ikke misforstod det ærede Medlem — det er muligt, at jeg har gjort det, for jeg opfattede ikke ganske klart, hvad det ærede Medlem sagde angaaende dette Punkt — saa mente han, at der i alt Fald burde gaa en Tid, maaske nogle Aar, hvor det tillodes ved Ægtepagt at opretholde den bestaaende Tilstand — hvilket altsaa vilde sige, at Ægtefællerne, naar denne Lov var vedtaget, kunde indgaa en Ægtepagt om, at ikke denne Lovs Regler, men den tidligere Lovgivnings Regler skulde være anvendelige paa deres Ægteskab; dette vilde have til Følge, at hvad Hustruen ved Arv eller paa anden Maade indførte i Ægteskabet, ogsaa i Fremtiden blev Mandens Eneraadighed undergivet. Det tror jeg dog ikke vilde være rigtigt. Manden kan jo meget vel komme til at raade over Formuen, naar Hustruen har Tillid til ham og Tro paa, at han er den dygtigste og den, der har mest Kendskab til praktiske Forhold i Livet; hun kan nemlig ifølge Lovforslagets Bestemmelser give ham Fuldmagt til at bestyre hendes Formue. Ad den Vej kan en saadan Ordning naas.

Det ærede 7de Medlem for Hovedstaden (Mathilde Hauschultz) var imod — ja, jeg maa sige, jeg ved ikke rigtig, om det ærede Medlem egentlig var imod det, men hun omtalte dog med en vis Uvillie —, at Skilsmisse i visse Tilfælde kan gives ved Bevilling; hun indrømmede, at det blev billigere paa den Maade, men bestred, at Fremgangsmaaden var hurtigere og mere diskret. Den er utvivlsomt hurtigere. I de Tilfælde, hvor Sagen forelægges Bevillingsmyndighederne paa en fyldestgørende Maade, kan Afgørelsen ske særdeles hurtigt. En anden Sag er det naturligvis, hvis enten Sagen er tvivlsom og nye Op-

lysninger derfor nødvendige, eller man ikke straks giver Bevillingsmyndighederne alle Oplysninger. Men dernæst er det aldeles ubetinget en langt diskretere Vej end en Henvendelse til Domstolene, og Diskretion er jo af ganske overordentlig Betydning i Ægteskabsskilsmisssager. Det ærede Medlem siger, at der bliver optaget Politirapporter, og at der er mange Embedsmænd, der faar dem at se. Det betyder ikke noget for Borgerne, at Embedsmænd kommer ind i saadanne Sager; Folk forstaaer godt, at Embedsmændene kun beskæftiger sig aldeles forretningsmæssigt med saadanne Anliggender, og at der ikke hos dem, paa Grund af den stadige Beskæftigelse med den Slags Sager, er den Nyfgenhed vedrørende disse Anliggender, som findes hos den, der kun tilfældigt og sporadisk bliver bekendt med saadanne Forhold. Det hele har heller ikke for de paa-gældende Embedsmænd det skandaløse Moment, som det har for de almindelige Borgere. Det gør derfor ingenting, at Embedsmændene bliver bekendt med disse Forhold; det er i Virkeligheden ikke noget Diskretionsbrud, det er ikke pinligt for de paa-gældende Parter, og Embedsmændene tier med, hvad de paa denne Maade bliver bekendt med. Men gaar man til Domstolene, ja, saa kan man ganske vist lukke Dørene for Forhandlingerne, og man kan ogsaa foreskrive, at Pressen ikke maa omtale disse Anliggender. Men hemmelige Domme kan man ikke have, der maa en Gang afsiges en Dom, og denne Dom maa begrundes gennem nogle Præmisses. I disse Præmisses staar der, hvad der er Aarsag til Skilsmisssens; det vil altsaa sige, at det maa offentliggøres, at Hr. N. N. og Fru N. N. er blevet skilt paa Grund af Fru N. N.'s Utroskab. Det vilde dog have været langt behageligere at faa Sagen ordnet i Stilhed gennem Bevillingsmyndighederne, saaledes at intet Menneske udover de tavse Embedsmænd nogen Sinde fik at vide, hvad der var Aarsag til denne Skilsmisse. Jeg tror derfor absolut, man maa holde paa, at hvor ikke egentlige Rets-hensyn taler derimod, bør Bevillingsmyndigheden bevares paa dette Omraade.

Det glædede mig meget at høre de Udtalelser, som det ærede Medlem fra Stege (Jessen) fremsatte om § 178, 2det Stykke; 2det Stykke i denne Paragraf foreskriver, at „offentlig Gengivelse af Forhandlingerne i Retsmøder i Ægteskabssager, derunder dog ikke indbefattet selve Dommen, kan Retten paa Begæring af nogen af Parterne